

Podmaniczky Szilárd

A lovak színe

Túlzás volt reggel jégeralsót húzni. Még nincs annyira hideg. Valójában a hidegtől való félelem húzatta föl vele. Ha fázik, a világ fenekestül fölfordul. Pedig nem lesz több, csak két órája a gyerekekre.

A kettes vonattal indult, hogy legyen ideje a házig. Fél háromra már odaát van. Az utat megjárta vagy százszor, de mióta elváltak, egyre hosszabbnak tűnik. Abban bízott, hogy a felesége meggondolja magát és visszaköltözhet, de hiába. Egy reggel jött a levél a bíróságtól, hogy idézik.

Most úgy beszéltek meg, hogy négytől hatig velük lehet, és nem kell kivinni az utcára őket, nehogy megfázzanak, bent maradhatnak a fűtött lakásban.

A múltkor egy madzagot vitt nekik, és megtanította őket mindenféle csomókra. Most nem volt idő fölkészülni, fogalma sincs, mit fognak csinálni.

Igazából szeret vonaton utazni, tenyerébe temeti az állát és nézi az ablakot. Pár hónap múlva ilyenkor már sötétedni fog és rohadt hideg lesz, a szelek csontig hatolnak. Csúszik majd a járda meg az állomás lépcsője, hiába szórják föl olajos fűrészporrall.

Egy éve költözött el otthonról, hogy ne kelljen neki a spájzban, a hűtőszekrény helyén aludni. A felesége elhidegült tőle, mintha kicserélték volna.

Miklós, értsd meg, nem tudok veled tovább élni, és nem találok rá magyarázatot, de olyan lettél, mint akit most látok először, és ahogy telik az idő, még ennél is idegenebb leszel, úgyhogy nagyon szépen kérlek, valahogy zárd ki magad az életünkből. Tudom, hogy szörnyen hangzik, amit mondok, de nem tudok mást mondani, mert ez a helyzet.

Miklós ekkor kivette a spájzból a hűtőt és bevitte az ágyát, éppen csak befért. Az ablaktalan helyiségen legalább szellőzés volt, de sokszor átjött éjjel a másik kamrából a kolbászszag. Egy hónapig bírta, úgy érezte, saját magának is idegen lesz, ha így folytatja tovább, meg a gyerekek is folyton kérdezték, hogy a papa talán megbolondult, hogy a spájzban lakik. Akkor végre talált magának egy másik állást a szomszédos városban és átköltözött egy garzonba. Azóta átjár.

Lassacskán megértette, hogy ő sem szereti a feleségét, de nem merte eddig bevallani magának. Olyan nőt vett el, aki egyidős volt vele, és akkor mindketten azt gondolták, ideje családot alapítani.

A garzon nem túl nagy, de arra mindig odafigyel, hogy legalább egy növény legyen benne, amit locsolhat. Régen szerette a könyveket, de amikor elköltözött, egy darabot sem vitt magával, hátha majd a gyerekei hasznát veszik. Meg úgy volt vele, hogy a könyvesboltban lesz éppen elég könyv, ha olvasni támad kedve. Nem

sokat fizetnek, de ha csöndes nap van a boltban, alig pár mondatot kell beszélnie. Legszívesebben a raktárban dolgozik, ahol nincs olyan erős világítás, de a fűtést kedve szerint állíthatja, és ez sokkal jobb, mint a hűtőházban dolgozni.

Furcsa, hogy régen mennyire odavolt a könyvekért, most meg le nem venne egyet se a polcról, csak ha megkérik rá. Mintha egy álom múlt volna el benne, amihez hozzátartoztak a könyvek, és mióta fölébredt, a könyvek hasznavehetetlenné váltak.

A vonat pontosan fél háromkor érkezett az állomásra, de ahogy leszállt, nem volt kedve továbbindulni. Vállára akasztotta a táskát és körbesétált a váróteremben. Megnézte a virágokat és arra gondolt, visz egy csokorral a volt feleségének. Biztosan azt hinné, valami érzelem van a dolog mögött, ami talán igaz is, de hát másnak nemigen tud virágot venni. A boltban a munkatársai olyanok, hogy azoknak nem lehet virágot vinni még nőnapra se, mert nincs bennük semmi. Csak állnak karba tett kézzel és bámulnak a kirakaton át az utcára. Olyan ijesztőek, hogy az is csoda, ha valaki be mer jönni. Aztán hárman is rávetik magukat, mint a hiénák.

Már igazán nem is tudom, mi lett a régi könyvesboltokból, morogta magában Miklós az újságospavilonban a hatalmas mellű nők és feszes fenekék előtt. Azért egyszer kipróbálná, milyen lehet egy ilyen tökéletes testet magára rántani. Vagy még inkább, egy ilyen tökéletes testtel élni és állandóan tökéletes testek között járkálni. Úgy érezte, megdagad a hímvesszeje, mikor az eladó ránézett. Miklós elszégyellte magát, azt gondolta, látszik rajta az erekció. Levett a polcról valami üzleti újságot, hogy megnyugtassa magát, kirohanni nem akart feszülő ágyékkal. Hiába olvasott a világgazdaság piacvezető országairól készült statisztikákba, erekciója nem csillapult, sőt szeme sarkából folyton visszasanidított a színes magazinokra. Aztán egyszer csak nem bírta tovább és mégis kirohant. Az eladó sokáig bámult utána, aztán a polcon megszámolta az újságokat.

Úgy elszaladt az idő, hogy észre sem vette, negyed négy lett. Ahhoz túl késő, hogy gyalog induljon útnak a város másik végébe, taxival menni meg túl korán jár. A buszmenetrendről fogalma sem volt, azt se tudta, melyik busz merre jár.

A falon megnézte a menetrendet. Azt a vonatot, amivel vissza akart utazni, piros tollal kihúzták. Gondolta, erre épp annyi időt szánhat, hogy utána taxiba vágja magát, és négyre odaér.

Az információ előtt hárman várakoztak, az első azt akarta tudni, hogy az ez évi bérlete jó lesz-e még januárban is. A második egy hete fönt felejtette a táskáját tíz csomag tarhonyával, hogy megtalálták-e. Kizárt, mondta az információs, kizárt, hogy élelmiszer, pénz, okmány előkerülne, ha egyszer elveszett.

Nem olyan világót élünk, mama!

A harmadik Strasbourgba szeretett volna utazni, hogy akkor mennyi lenne retúr, meg hogy kedvezményt kaphat-e, mert roma nőtől van gyereke. Az információs nő még nagyobbra fújta a melleit, félő volt, hogy fölrobbantja az egész állomást. Megnyálazta az ujját, amin ezüst és piros pöttyök díszítették a körmét, és egy újságpapírba csomagolt, vaskos könyvbe lapozott. Aztán fölírt egy telefonszámot, hogy a központban tessék szíves érdeklődni, itt csak helyi érdekű információk világosak a számára.

Az információs ablak apró résein át méltánytalanul erős hónaljszag áradt ki a meleg levegővel, s ahogy Miklós szólásra hajolt, mélyet szippantott ebből a rettenetes bűzből. Kisebb fulladás fogta el, aztán nagyot nyelve túltette magát rajta.

Az információs szerint hülye gyerekek értelmetlen bosszúja a piros csík, tessen csak utazni a régi menetrend szerint, és addig ne tessen ijedezni, amíg nincs az a vonat legalább leukoplasztal leragasztva.

Miklós bólogatott, közben az járt a fejében, milyen lenne magasba emelni ezt az asszonyt. Biztos viháncolna, hogy engedje el, engedje el, közben meg még jobban szorítaná magához, amíg az utolsó lélegzet is el nem hagyja. El nem tudta képzelni, hogy lehet ekkora test közelébe férkőzni. És ez a szag! Ő talán nem érzi?

Miklós úgy sietett ki az állomás épületéből, mint aki most szállt le a vonatról és halaszthatatlan tárgyalásra igyekszik. Izgatott volt és feszült, s mintha határozott célja a vonásait is megváltoztatnák.

Jó napot, mondta a taxiban.

Jó napot! Hová parancsolja?

Miklós a női hangot csak az autórádió hangján át hallotta, aztán, ahogy elhelyezkedett, oldalra dőlve szemügyre vette a sofőrt.

A Petőfi utca vége, mondta Miklós, és nem egészen értette magát az elővigyázatos mondat hallatán, mintha attól tartana, hogy a nő megtudja, pontosan hol lakik. Vagyis hol lakott.

A koci szellőzőjéből ömlött a meleg, a nő piros rövidujjában vezetett. A karja vastag volt, vagy inkább erős és barna. Úgy fogta a kormányt, mint aki egyetlen mozdulattal képes kinyomni egy tubus mustárt. Ugyanakkor mégis nőiesen, nagy ívben vette be a kanyarokat. Miklósnak olyan érzése támadt, mintha a vidámparkban dodzsemezne egy szőke cicával, aki csak a menet végéig ilyen kedves, aztán ellentmondást nem tűrően közli, kopás, pasikám, lejárt az időd.

Min mosolyog, kérdezte a nő, megigazította a haját, aztán rágyújtott egy cigarettára. Jaj, bocsánat, meg se kérdeztem, hogy szabad-e.

Miklós most már hangosan kacagott. Igen, szabad, válaszolta, lehúzta a kesztyűjét.

Ha nem mondja el, min nevetünk, visszaviszem az állomásra, kacagta a nő.

Az az igazság, nem tudom, mi van velem. Komolyan mondom, mintha kicseréltek volna.

Miért, milyen volt, kérdezte a nő, megvárta, amíg a lámpa zöldre vált, lassan indított.

Búskomor, csüggedt, puha, hülye és unalmas.

Ezt nehéz lenne elhinni magáról.

Pedig ha tudná, hogy a két gyerekemhez megyek, akiket két órára láthatok abban a lakásban, ahol azt hittem, hogy életem végéig boldogan élek. Aztán tönkrement minden, a spájzban aludtam.

Hol?

A spájzban. Nem tudtam máshová menni. Érti? A spájzban, mondta Miklós, amitől olyan röhögési roham tört ki belőle, hogy a nő sem tudott tovább vezetni, begurult egy parkolóba és behúzta a kéziféket.

Ne csinálja ezt velem, mert nekimegyek a virágállványnak, ez tiszta show-műsor, mondta a nő, és zsebkendővel törölte a könnyesre röhögött szemét.

Miklósnak hirtelen fogalma sem volt, mit keres ebben a kocsiiban a parkoló autók között, kettesben egy ismeretlen, dohányzó nővel, így aztán váratlanul bemutatkozott.

Miklós.

Vilma.

Ritka szép név.

Ritka hülye, mondta a nő, aztán megkérdezte, hogy hányra megy.

Miklós elgondolkodott, de a fejét üresnek találta, mintha egyszerre minden időpont megszűnt volna létezni.

Megsúgom, válaszolta végül, és a nő füléhez hajolt. Négyre.

Vilma zavarba jött, a kesztyűtartóból tollat és papírt húzott elő, fölírta a telefonszámát.

Ha sűrűn jár a gyerekeihez, hívjon nyugodtan, fontosak az állandó kuncaftok.

Miklós eltette a kártyát, aztán maga sem értette, mi ütött bele, szabadnak és vonzónak érezte magát, mint aki egész eddigi életét azzal tette tönkre, hogy ostobaságokat gondolt magáról.

Vilma, mondta Miklós, s mert a nő nem indította újra az autót, a hajába túrt, ujjával kiemelte a fülét.

Maga mindig ilyen gyors, kérdezte Vilma az álló autóban.

Mindig, felelte Miklós, és a félhomályos könyvesbolti raktár jutott eszébe, ahol holnap reggel épp elég ideje lesz észhez térni.

Ha lassú vagy és tétovázol, gyengének látszol, mondta. Az érzelmek egy pillanat alatt ébrednek föl, ha nem, nincs mire várni. Aki időt kér, csak saját magát kínozza vele, és az időhúzás hazugságával áztatja a másikat. Érti, Vilma?

Tessék?

Odajönne értem hatra?

Hova?

Hát a házhoz, ahová most megyünk.

Vilma még mindig nem tudott indítani, mint aki attól tart, ha Miklós kiszáll a kocsiából, soha többé nem látja. Megbolondították a szavak, mintha az ő életéről szólnának. Aztán elfordította a kulcsot.

Miklós már nem találta otthon a feleségét, vagyis a volt feleségét. Nem is tudja, mikor lesz képes másként beszélni róla. Mennyivel egyszerűbb azt mondani, hogy Vilma. A gyomra reszketett a bizonyosságtól, valami azt súgta, mától minden megváltozik.

A gyerekek elé papírlapot készített, és szétszórta a padlón a színes ceruzákat.

Ma megtanítalak benneteket lovat rajzolni!

Azzal Miklós nekilátott, és fél óra alatt telirajzolta az összes papírt. Volt ott sárga, kék, barna, fekete és piros ló is. A gyerekek álmélkodva nézték az apjuk keze nyomán születő rajzokat.

És akkor mi most mit csináljunk, kérdezte a kisebb.

Rajzoljatok ti is lovat.

De hát annyit rajzoltál, hogy ennyi elég is. Meg nem beszéltük meg, hogy melyik az igazi?

Mindegyik igazi.

Az hogy lehet? Nincs ennyiféle színű ló.

Dehogynem. Annyiféle színe van a lovaknak, amennyit akarsz. Csak rajtad múlik.

A nagyobbik összeszedte a rajzokat és eltette a játékaik közé.

Köszönjük szépen, de ezt majd anyával is meg kell beszélünk. Aztán intett a kisebbnek, valahogy úgy, mint mikor a spájz miatt azt hitték, hogy megbolondult.

Miklós nem várta meg a feleségét, elindult a Petőfi utcán. Az asszony egy sarkon hirtelen elékanyarodott, és köszönés helyett az órájára nézett.

Te itt? Nem vártad meg a hat órát.

Ne haragudj, nem tudtam, sietnem kell.

Mi lehet fontosabb a gyerekeidnél, sziszegte a nő a fogai között, mikor megállt a taxi az úton. Miklós beszállt, elhajtottak. Az asszony még otthon is csóválta a fejét.

Vilma kíváncsian méregette Miklóst, de nem kérdezett semmit. Úgy ültek a meleg kocsiban, mint egy pompás családi fészekben.

Mikor jön legközelebb, kérdezte végül Vilma.

Nem tudom, fogalmam sincs, és egy nagy ívű kanyarnál a „dodzsem” falának préselődött.

Megálltak a pályaudvarral szemben, a nő lenullázta az órát.

Ezernégyszáz, mondta.

Miklós elővette a tárcáját, de nem nyitotta ki.

Most meg mi van, kérdezte a nő, fehér fogai szikrázva nevettek.

Egy elébük forduló busz sötét árnyékot vetett a szélvédőre. Miklós áthajolt a sebvártón és szájon csókolta a nőt. A nő apró szeplői egy pillanatra eltűntek a szája körül, szenvedélyesen lehunyta a szemét, és forró nyelvvel nagy élvezettel kalandozott Miklós szájában. Óvatosan behúzta a kéziféket.

Hét közben dolgozom, mondta Miklós, ujjával vékonyan megtörölte a száját.

Én is, válaszolt Vilma, nem tudott mozdulatlanul ülni, a kormányt simogatta leszegett fejjel.

Miklós előhúzta Vilma telefonszámát, a kártya másik oldalára fölírta az övét. Kiszállt és elindult az állomás felé.

Már félúton járt hazafelé, mikor eszébe jutott, hogy nem fizette ki a fuvart. Nem baj. Álmodozott.

Otthon felbontott egy üveg bort, és négy tojásból rántottát sütött, aztán leült a tévé elé, levette a hangot. Elfelejtette megmondani, hogy az a szám nem az övé, a boltban csörög. Most már mindegy, minden mindegy.

Másnap a kezdés előtt tíz perccel a könyvesbolt előtt toporgott, néha úgy tűnt, csörög bent a telefon.

Az egész napot a raktárban töltötte, nem beszélt senkivel. A raktár szürke volt és poros, de biztos volt benne, hamarosan másik állást talál.

Mi van veled, ma a szokottnál is szórakozottabb vagy, mondta a boltvezető, és egy hatalmas köteg fotóalbumot dobott az asztalra. Könnyörögve kértem a múlt

héten, hogy az ilyen albumokból csak egyet rakjunk ki. Nem kell foglalni vele a helyet. Inkább azon lennél, hogy kik szerepelnek a tévében, kiről írnak az újságok, azokat kell kirakni. Soha nem fogod megtanulni a szakmát.

Nem is akarom, mondta váratlanul Miklós, és meg mert volna esküdni, hogy akár egy fülest is szívesen lekeverne ennek a pökhendi asszonynak, hogy csak úgy pörögne kifelé a raktárból.

Mennyi is a próbaidőd, Miklós?

Három hónap, válaszolt egyszerűen, aztán úgyis kiraknak, és jöhet a következő három hónapos balek.

Ne higgye, hogy mindenütt így van. Én igazából szeretném magát véglegesíteni, de ahhoz látnom kell, hogy érti és élvezzi, amit csinál.

Ne haragudjon, Vicuska, de azt hiszem, összeakadtam valakivel.

Akkor az látszik magán. Még hogy összeakadt!?

Jó, tudom, magyarázta Miklós, abból a hárommondatos önéletrajzból nem derült ki semmi, de hát én is ember vagyok.

Miket hord itt össze maga? Én szebb jövőt képzeltem magának.

Egy hónapja se vagyok itt és már megint magáz.

Vicuska fölvette Miklós elől az albumokat és bevágta hátra egy polcra, aztán szemrebbenés nélkül a férfi mellkasára nyomta a tenyerét.

Én tényleg jót akarok magának, mondta, föllebbent a munkaköpeny szára. Miklósnak az állomás jutott eszébe, az információs nő, akinek csak kevéssel volt hatalmasabb teste, mint Vicuskának. Miklós elnevette magát.

Egy mozdulattal kicsavarna, mint a szivacsot.

Vicuska szemében fény gyúlt, mintha havas hegycsúcsokat tükrözött volna vissza máglyalángok kíséretében.

Fogja föl helyesen az érdekeit, a tapasztalat nagy előny, s Vicuska kitipeggett a boltból, a harisnyán át kidomborodott a vastag fásli, amivel a visszereket tartotta féken.

Vilma sem szerdán, sem csütörtökön nem telefonált, Miklós a telő idővel visszatért a régi kerékvágásba, s már attól is viszolygás fogta el, hogy majd újra taxiba kell szállnia. Kifogyott az erőből, a bájból, újra rémes gondolatok foglalkoztatták, s már a spájzon sem tudott magában röhögni. Lehet, hogy Vicuska az egyetlen és valódi megoldás? Elképzelni sem tudta, hogy érzéseket csalhat ki belőle ez a praktikusan gondolkodó, nagydarab asszony, aki jóval idősebb nála, még ha a tapasztalat tényleg oly kivételes előny is.

Aznap úgy figyelte az asszonyt, hogy választ kapjon minden kérdésére, de amint meglátta, a kérdéseket is elfelejtette. Számára Vicuska nőileg halott.

Pénteken zárás előtt egy órával Mariann szaladt be köhögve a raktárba.

Hogy tudsz ekkora porban dolgozni, kérdezte, vékony, csontos ujjait tördelte a hasa előtt és várt.

Mi van?

Telefonon keresnek.

Akkor mért beszélsz nekem a porról, dühöngött Miklós, s észre sem vette, ez az apróska düh épp elég volt ahhoz, hogy ismét lázba jöjjön.

A telefon a pénztárgép mellett állt, fölvette a kagylót, a sorban álló három vevő érdeklődve várta a folytatást, Vicuska is félbeszakította a sztornózást.

Halló, Bárány Miklós vagyok.
Kicsoda? Miklós egyből fölismerte Vilma hangját.
Pontosan az, akit keres.
Ne haragudjon, erről a bárányról nem beszéltünk, úgy megijesztett, hogy rossz számot hívtam.
Akkor?
Szombaton ráérek, ha van kedve beszélgetni, átugrok kocsival. Lehet a ház előtt parkolni?
Persze, Petőfi utca 142., második emelet.
A sorban állók bólogattak, mintha pont erre számítottak volna.
Hatra?
Te, bocsánat, maga...
Te.
Ugye ez nem a feleséged címe?
Nem, itt is a Petőfiben lakom.
Aztán hosszan hallgattak, a boltban a légy zümmögését is hallani lehetett. Miklós letette a kagylót, és olyan arcot vágott, amilyet szokott.
Miklós egész szombat délelőtt a boltokat bújta, hogy mit is főzzön. Először arra gondolt, csirkefarhátból főz egy levest, de olyan hülyén nézett ki a csirkefarhát a fagyasztott zacskóban, hogy a levestől is elment a kedve. Különben is, este nincs leves. Élünk egyszerűen! Krumpli, hús, savanyúság, ebből nem lehet baj.
Ötreg megfőzte a brassóit, akkor jött rá, hogy talán túl sok fokhagymát rakott bele, meg virágot se vett. Arra gondolt, nekiadja az ablakból a cserepeset, ő meg hétfőn vesz magának másikat.
Miklós az ablakból figyelte a parkolót, mikor nagy ívben bekanyarodott a taxi, a lámpája nem égett. Vilma kiszállt, egy dobozt hozott magával.
Miklós ajtaján még soha nem csengetett senki, meg is lepte a zörgő hang, hirtelen nem tudta, mit csináljon. Végül kinyitotta az ajtót és beengedte Vilmát.
Egyedül laksz itt, kérdezte Vilma.
Hát, huszonöt négyzetméter.
Hoztam egy tortát, hová tegyem?
Az jó, majd megesszük, mondta Miklós. Ki kéne rakni a párkányra, mert a hűtőbe már nem fér, csak az a baj, hogy a párkány meg nagyon vékony, és könnyen leeshet. Sokszor a vaját is félttem.
Nem baj, mondta Vilma, ledobta a hűtőre a kabátját és átölelte Miklóst, akinek a kötényt sem volt ideje levetni.
Vilma forró nyelve mintha dzsungelben kutatna túlélők után, a mellén keresztül érezte Miklós, milyen szaporán ver a szíve, pedig a második nem olyan magasság. Nem baj, csak a krumpli fog összeesni egy kicsit, szerencsére a húst bent hagyta a langyos sütőben.
Miklósnak bámulatos erekcója támadt a mackónadrágon és főzőkötényen keresztül. Vilma azonnal kicsomagolta magát, és mint aki otthon van, bebújt az ágyba.
Ugye, nem baj, kérdezte Vilma.
Micsoda?

Hogy ilyen gyors vagyok.

Dehogy, csak azt hittem, hogy először ennénk.

Szerintem ha két ember nem érti meg egymást az ágyban, hiába vacsorázgat, attól nem kerülnek közelebb. Különben is, teli hassal nem szeretem csinálni.

Miklós is bebújt az ágyba, a zoknit a lábán hagyta. Rácuppant Vilma hasára, aztán a melleit harapdálta. Vilma megpróbálta elmarkolni Miklós péniszét, de nem érte el, ezért aztán gyorsan két vállra fektette a férfit, átvette rajta a combját, és óvatosan rácsúszott a hímvesszőre.

Gyorsan kész szoktál lenni, kérdezte Vilma.

Mikor hogy, válaszolta Miklós.

Most még bírd ki egy kicsit, szuszogta Vilma, ütemesen hullámozott a fenéke.

Miklós megpróbált valami másra gondolni, nehogy túl gyors legyen, de már legalább másfél éve nem volt senkivel, ráadásul Vilma is értette a dolgát, olyan finoman csinálta, ahogy a filmekben szokás. Aztán hirtelen összeszorított fogakkal nagyot rándult, reszketett, de nem szólt egy szót sem. Pár másodperc múlva Miklós mozdulatlanul is elélvezett Vilma élvezeg arcától, megmarkolta a fenekét. A nő ráfeküdt Miklós mellkasára, mint valami párnára, és ujjai hegyével a bordákba markolt.

Mindennap ezt kéne csinálnunk, mindennap, hajtogatta Vilma.

Akkor költözz át ebbe a városba, itt is taxizhatsz.

Nem úgy értettem, te kis buta.

Hát hogy?

Képletesen.

Vacsora közben nem tudtak egymásnak mit mondani, mintha ebben a rövid agyjelenetben véget is ért volna a kapcsolatuk.

Megettek mindent, ittak két üveg bort, aztán elaludtak a tévé előtt, pedig Miklós arra számított, hogy vacsora után lesz még egy menet, amit részéről hosszabbra tervezett.

Miklós ajtócsapódásra riadt, kiugrott az ágyból, és előbb az ajtóhoz, aztán az ablakhoz futott, nem húzta el a függönyt. Vilma beszállt a kocsiba, kitolatott és elhajtott. A konyhában mosatlan tányérok, poharak és két üres üveg. Ennyi.

Leült az ablakkal szemben, a konvektor bekapcsolt. Hidegnek és üresnek érezte a lakást, pedig csak hajnali sötétség volt. Odakint már pirkadt, az ég egyenletesen szürke volt, nyomasztóan szürke.

Már letusolt és elmosogatott, mikor az asztalon megtalálta Vilma levelét.

Ne haragudj, de ma hajnalban kezdek a droszton, elfelejtettem mondani, puszi.

Miklós visszatette az asztalra a levelet, fölvette a kabátját és lement az utcára egyet járni.

A hétvége többi része unalmasan telt, főleg, hogy telhetett volna másképp is. Ha egy autó megállt az ablak alatt, Miklós kinézett. De Vilma nem jött. Pedig mindennap szeretné csinálni.

Aztán hétfőn délben Vicska telefonhoz hívta. Megint az a nő, mondta, pedig az első telefont nem is ő vette föl.

Hétvégén elviszi a lányomat a volt férjem, mondta Vilma, délelőtt tíztől este hatig itt lehetsz nálam, ha akarod.

Igen, persze, nagyon jó.

Miklós fölírta a címet, aztán kiszámolta, hogy az összesen nyolc óra, abba sok minden belefér. Csak össze ne fusson a feleségével a városban, nem tudna mit mondani neki, hogy miért van ott.

Miklós egész héten csendesen dolgozott, Vicuska távolról figyelte, és Mariann fülébe sugdosott. Mariann volt a jobb keze, folyton őt kérte, hogy helyettesítse, ha pár órára el kellett ugrania valahová. Mariann olyankor az ujjait tördelte, és azon gondolkodott, kinek, milyen feladatot adjon, de nem jutott eszébe semmi, mert igazából felszolgálónak tanult, itt meg nem volt vendég.

Miklós szombat reggel nagy csokor virággal szállt vonatra, eszébe jutott, hogy a múltkor nem volt szükség a cserepes virágjára. Lehet, hogy ez is túlzás. Most nem hajolt előre, a virágot az ölébe fektette, egyenes háttal bámult ki az ablakon. Mennyivel más így utazni, gondolta. Még a kalauz is megkérdezte, hogy van, pedig köszönni se szokott. Igen, minden kétséget kizáróan megváltozott az élete. Vagy ha még nem is teljesen, de meg fog, száznyolcvan fokban. Végre sínre kerül, gondolta, miközben leszállt a vonatról. Vilma se mai csirke, igazán megerthetnék egymást.

A virág pillanatok alatt vázába került, mintha oda lett volna készítve vízzel. Miklós le sem vehette a kabátját, Vilma már nyitotta is előtte az ajtót.

Menjünk sétálni, aztán ebéd étteremben, délután mozi.

Azt hittem, mondta Miklós, de nem tudta befejezni, mert valójában nem hitt semmit. Vagyis annyit, hogy ki se mozdulnak a lakásból, ami elég jó ízléssel volt bútorozva, ahogy rövid időre az előszobából látta. Színes függönyök, nagy csillár rengeteg égővel, vastag szőnyeg, a falakon színes tapéta és az ablak előtt rengeteg virág. Miklós úgy érezte, volt otthon valaki, ezért nem maradhattak. Talán a lányát mégsem vitte el a férje? Vagy valaki más volt ott? Hülyeség. A féltékenység ilyen rövid távon nagy hülyeség, gondolta séta közben. Vilmának ezúttal be nem állt a szája. Taxis történet taxis történet után. Egyszer meg akarták erőszakolni, de kiugrott a kocsiból, lezárta az ajtókat és rendőrt hívott. A két pacák részegen aludt a kocsiban. Egyszer meg fogadásból becsukott szemmel, tolatva végigment a főutcán. És? Összetörte a kocsit, behajtott egy parkoló rendőrautóba.

Percekig tartott, mire Miklós megértette magával, nem baj, ha meglátják, mert már elvált. Annyira megszokta a felesége társaságát, hogy itt minden ház, fa, garázska rá emlékeztette, és valahogy zsigerileg tiltakozott az ellen, hogy egy másik nővel sétáljon ugyanazokon a helyeken. Aztán inkább izgalmasnak gondolta, elvégre lehetne Vilma a szeretője, aki van annyira csinos, hogy ne kelljen szégyenkeznie miatta.

Csak az ebédre nem készült föl. Legalább egy húszezrest hozhatott volna magával a tizes helyett. Nem baj, általában az alkohol kerül sokba, neki elég lesz egy pohár víz.

Vilma még evés közben is beszélt. Miklóst szórakoztatta, hogy nem kell a formásokkal törődnie, a nő magától is működik.

Az ebéd kijött a tízesből, a mozijegyet Vilma fizette, merthogy ő választott filmet, a lehető legromantikussabb akcióvígjátékot, amit valaha ebben a moziban adtak.

A filmnek negyed ötre lett vége, Miklós halálosan kimerült. Egyszer megpróbált csokolózni, de a nő rendre utasította, mondván, moziban vannak.

Ötre értek vissza Vilma lakására, már besötétedett.

Alighogy beléptek az ajtón, Vilma letolta a bugyiját, a derekára rántotta a szoknyát és rákönyökölt a cipős szekrényre.

Most így, jó? Nem lehetünk elég gyorsak, hamarosan jön a gyerek. Van, hogy hamarabb visszahozza, és nem szeretném, hogy találkozzatok.

Miért nem, értetlenkedett Miklós, miközben le sem bírta venni a szemét Vilma tárulkozó fenekéről.

Még nincs itt az ideje. Nem akarom összezavarni.

Ez a néhány mondat elég volt ahhoz, hogy Miklós beleizguljon a látványba, letolta a nadrágját, szétvetette a lábát és beirányította a péniszét. Vilma forró volt, mint egy kazán. Egy perc sem telt bele, majdnem fölborították a cipős szekrényt.

Most menj, a jövő héten fölhívlak, mondta Vilma, lehajtotta a szoknyát és bement a vécébe.

Előbb még szeretnék megmosakodni, mondta Miklós, és áldotta az eszét, hogy ezúttal nem vett föl jégersót.

Jól van, de siess, úgy hallottam, megjött a kocsis.

Miklós elképesztő gyorsasággal lögybölte a farkát a mosdókagyló fölé, az inge belelógott a vízbe. Majd a vonaton megszárad. Köszönt, aztán elviharzott. A lépcsőházban nem találkozott senkivel, és autó sem állt a ház előtt. Vilma hazudik, gondolta, de azonnal elszégyellte magát, hisz percekkel ezelőtt még mélységes gyönyörrel élvezett bele.

A vonatra félórát várt. A kocsik üresek voltak, mintha egy nem létező járaton utazna. A kalauzt nem ismerte, a biztonság kedvéért megkérdezte, milyen vonatra szállt.

Hát a kecskemétire, válaszolta a kalauz, Miklós nagyot sóhajtva hátradólt. Szeretett volna aludni, de folyton kinyitotta a szemét.

Este éjfélig nézte a filmeket a tévében, ezúttal pálinkát ivott. Az ötödik pohár után sem érezte a hatását, de egyszer csak elaludt.

Arra ébredt, hogy kiszáradt a szája, és valaki istentelen hangon élvez a szobában. Egy pillanatra nem tudta, hogy hol van, aztán a tévében meglátta a három férfi egy nő formációban dolgozó pornósokat. Nézte egy darabig, aztán kikapcsolta.

A csapból meleg, klóros víz folyt, elfelejtett szódát venni pénteken. Fogat mosott és visszabújt az ágyba, de már nem tudott elaludni. Vilmára gondolt, hogy milyen jól érezte magát vele délután, maga előtt látta a gyönyörű, gömbölyű fenekét. Elégedett volt az étellel, s még elalvás előtt úgy döntött, hogy nem fog sokat várni, talán egy-két hónapot, és elveszi feleségül Vilmát. Visszaköltözik hozzá a városba, fölneveli a kislányát, ha kell, elmegy tanfolyamra is, és jön a nyár, utazhatnak, vége lesz ennek az egérlyukas nyomorgásnak. Talán még a

volt feleségével is megszeretik egymást Vilmával, és akkor olyanok lesznek, mint egy nagy család. Három gyerek, két nő. Miklós izgalmas jövő elé nézett, és tudta, ezúttal nem hibázhat, ezúttal jóra fordul minden, nem lehet az, hogy egy ember egész életében ne sikerüljön egy rendes otthont összehozni.

Másnap reggel tízkor pihenten ébredt, elevenen éltek benne az éjszakai gondolatok, sőt, mintha már valóra is váltak volna.

Hétfőn reggel egy doboz bonbont vitt a lányoknak, alig bírtak ebédelni.

Hát mégiscsak örülök a jó párkapcsolatának, mondta Vicuska. De ugye nem lesz annyira boldog, hogy elhagy minket!? Megígérem, a jövő hónap elején véglegesítem és kap öt százalék fizetésemelést.

Miklós nem tudott mit mondani, csak mosolygott. Ja, ha egy szekér beindul, nincs megállás.

Az egész hét így telt, és mintha a bolt forgalma is megélénkült volna. Miklós csütörtökre várta a hívást, de legkésőbb péntek délre.

Nem kerestek, kérdezte pénteken zárás előtt minden öt percben. Nem, nem keresték. Aztán arra gondolt, szívesen túlórázna, és majd ő bezárja a boltot, előkészíti a hétfői rendelést, és így legalább nyolcig a telefon mellett maradhat. De hiába. Fél kilenckor egyedül zárt. A tudakozó nem adhatta meg Vilma számát, csak annyit, hogy három hete titkosították. Három hete még nem is ismerte. Miklóst újra féltékenység fogta el, arra gondolt, Vilma férje visszaköltözött, végtére ő is ezzel próbálkozott annak idején, csak neki nem sikerült. De ha nem is a férjével, egy másik férfival tölti a hétvégét, ebben biztos volt.

Miklós órákig bóklászott a kihalt utcákon, nem tudott hazamenni, bár fázott és üres volt a gyomra. Nem érdekelte semmi, tehetetlenség kínozza. Vilma fenekét látta maga előtt, amely tárulkozott és tárulkozott. De nem neki. Arra gondolt, fölszáll egy éjszakai vonatra és átmegegy. És akkor mi van? Csöngesse föl éjnek idején? Már ha otthon van. Hülyeség az egész. Végre meggyőzte magát, hogy legjobb lesz hazamenni és jól berúgni.

Az éjszakai ábécében vett két üveg bort, pálinka még maradt a múltkori üveg-ből. Öt zsömlét, egy szál kolbászt meg margarint pakolt a kosárba.

Otthon hatosra állította a fűtést, ott rohadjon meg a gázszámla. Bevágta az első kupica pálinkát és mindjárt jobban érezte magát. Az egész napi feszültség szétáradt a gyomrában, az izmai kinyúltak, eltűntek a fájdalom kontúrjai. Úgy gondolt Vilmára, mint egy gyerekes álmra, egy idegen testre, amely kétszer megszolgált a vele való törődést. Ha valaki ennyi, akkor ennyi, nincs vele mit kezdeni. De hát a szép tervek?

Miklós tudta, hogy becsapja magát, percenként hullámozott át rajta a nyugalom és valami jövőféle elvesztésének keserősége.

Nem szabad rágondolnom, az idő majd elintézi. Elfelejttem. A tervek jók, csak Vilma nem az. Tévedtem. S ezzel végre olyan álláspontot dolgozott ki, amely szerint a kecske is jóllakik és a káposzta is megmarad. Büszke volt magára, és tudta, most már rendben lesz minden. Bekapcsolta a tévét és megkereste a tegnapi pornócsatornát.

A két bor kicsit meglökte a fejét, reggel kótyagosan ébredt. Megfürdött, aztán lement reggelizni a piacra, ahol az egyik pavilonnál egészen olcsó tréningruhát

talált. Vett egy pár tornacipőt is. Még nem volt dél, mikor lefutott három kilométert. Ömlött róla a víz, a nyirkos és párás időben alig látott el tíz méterre. A köd jótékony burokkal vette körül, nem látta a tízemeletes épületek nyomorult erkélyeit és ablakait, az alumíniumfóliával letakart kereteket, a kilógatott rozsdás antennákat és az elnyűtt ruhák sorát a szárítókötélen.

Megfogadta, hogy egy éven belül elköltözik innen. Ez lesz a cél, semmi más. Újra rend volt a fejében, biztató kilátások, és ennyi bőven elég.

A három jégeralsóját összehajtotta és elrejtette a szekrény alján. Vérkeringés kell ide, nem jégeralsó. De hátha jók lesznek még valamire.

Ebédelt, délután aludt. Már sötét volt, mikor fölébredt. A lakás megint üres volt, a szomszéd leejtette a kőre a villát, amonnan halk zene szólt. Mozi, jutott eszébe, és öltözött.

Nem igazán tetszett neki a választék, de volt még fél órája, hogy eldöntse. Falnak vetett háttal bámészkodott, senkit nem ismert itt a könyvesbolti dolgozókön kívül. Idegen pálya. De hát idegenben győzni a nagyobb dicsőség, gondolta, aztán vett egy jegyet, beült a nézőtérre.

Az előző filmnek nemrég lehetett vége, hangosan zúgott a szellőző. Egyedül ült a székek között. De akkor se lettek sokkal többen, mikor a film elkezdődött. Pár popcornos csitri, fölhúzódtak az utolsó sorba csókolózni. Volt ott két lány is, nem messze tőle, hosszú hajjal és kipirult arccal. Mikor a film elkezdődött, jobban szemügyre vette őket. Fogták egymás kezét és összebújtak. Milyen szép, gondolta, és nem tudta levenni róluk a szemét. Biztos testvérek, ha így szeretik egymást.

Aztán fölkapta a fejét, hatalmas robajjal futottak elő a lovak, vágtaztak végig a prérin. Nem volt rajtuk szerszám, csupaszon dübörögtek és áttetsző por szállt utánuk.

A lovakra gondolt, amiket a gyerekeknek rajzolt. Vajon ott vannak-e még eldugva, vagy megbeszélték az anyjukkal, hogy melyik az igazi?

A film után hazasétált. Föl se kapcsolta a villanyt, egyből lefeküdt. Hátára fordult, összekulcsolta kezét a mellkasán és elaludt.